TIGR A HYENA,

žili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

Pro "Pokrok Západu" přeloženo.

DÍL II.

(Pokračování 46.)

První setkání se Napoleona s Eugenií.

Čas honu v lesíku v Compiègne o kterém Morny princi-presidentovi říkal se přiblížil.

Na tomto honu, který vždy velmi zajímavý byl, zúčastnila se veškerá v Paříži žijící vznešená společnost a lesík se svým množstvím křižujících se cest, poskytoval příležitost jak k výdatnému lovu tak ku galantním dobrodružstvím!

Compiègne bylo od dávna zamilovaným místem vladařů Francie.—Zámek na kraji lesíku nechal Ludvík XI stavěti; první Napoleon však ho nechal značně rozšířiti a přijmul v něm svou druhou manželku Marii Louisu; nebyl ale přítelem honby, tak že vlastně teprv Karel X. hony v Compiègne obnovil,

Na blízku ležící město chová starou zřícenou věž s velmi zajímavou památkou, o které se zmíniti chceme.

Nedaleko mostu přes Oisu leží mechem porostlá sřícenina, na blízku níž v r. 1430 panna Orleanská od Burgundů chycena byla. — Vévoda oblehal zde vojsko panny, která podnikla proti němu odvážný výpad s výborným výsledkem. Když se ale za šera večerního zpět do Compiègne vrátiti chtěla, spustil velitel téhož místa, který byl slavné panně závistníkem, náhle padací mříž u mostní věže a byl takto příčinou, že hrdinská dívka konečně do rukou nepřátel padla.

Odhodlaná a krásná dívka jest také ta, kterou v den honby, blíže lesa, na bílém oři uháněti vidíme—zdá se, že bujný běhoun se z moci krásné jezdkyně vymanil, neboť žena se úprkem, tak že černý sametový šat, jako by byl křídlo, vzduchem vane a skoro se zdá, jako by se zde nějaké neštěstí státi mělo—marně se jezdkyně chopí obou otěží, marně volá na leticího téměř oře několik slov—běhoun uhání podél obruby lesa,—a není žádné pochybnosti, že krásná amazonka s běhounem vládnouti nemůže.— —

Již se ale pustil mladý, štíhlý šlechtic za ní, vtlačiv svému oři ostruhy do boků, a ačkoliv to není snadné splašeného koně předhoniti, podařilo se mu přece konečně, že bílého koně předhonil, v okamžení se svého seskočil, a splašenému do otěží padl—

Krásná,hrdá, mladá dáma, ztratila touto nedobrovolnou jízdou o závod poněkud dech, a usmívala se přece velmi upřímně, co zatím její poplašený kůň podle koně mladého, patrně starostlivého kavalíra tiše státi zůstal.—Ten samý prozrazuje na první pohled Španěla! Jeho poněkud přižloutlá pleť, ostrý výraz tahů, tmavé oči a malý černý vous, vše k tomu poukazuje, že pochází z jižních krajin. Jest ještě mlád, obratný a zdá se pro tuto dámu velice zoujat býti!

Co osa se zatím lehkomyslně směje, namahá se on utišiti koně, nesoucího tak vnadné břímě.—

"Přijměte mé srdečné díky, můj princi," zvolala krásná amazonka, "to byl dobrý žert, jaký se mi ještě nepřihodil!"

"Jste tak dobrá jezdkyně, komtes Eugenie, že mne tento případ překvapil!"

"Stáváme se jistými, můj drahý princi! Nechte mne vypravovat! Jel jste právě tamo do hustiny, byste pozdravil Dona Olympio Aguado a Marquise de Montholona, když já, zapomenuvše na svého oře, otěže povolila, abych se k oné mýtině na tu šlechetnou společnost podívala! V tom udělal můj bujný Caballo několik skoků, a než jsem se zpamatovala uháněl se mnou,jako by na všechnu dresurn byl zapomněl—až jste Vy, můj princi mne dohonil—a před úrazem zachránil!"

"Všem svatým budiž za to dík! Spatřil jsem, rozmlouvaje s donem, tuto nehodu v pravý čas," odvětil mladý španělský princ Camerata, "avšak co to asi mělo za příčinu, že Váš běloušek, který jindy sebe slabšímu pokynutí rozumí, tak nevázaně divokým se stal?"

"Slyšte, princi," pravila Eugenie, která ve svém černém obleku, jenž se od bílé barvy koně velmi ostře bělil, a jezdkyni tím větších vnad poskytl!—Krásný koketně posazený klobouček s malým perem, hluboký, šikovně vypočítaný výstřižek těsně přiléhajících, s průhlednými krajkami obsazených šatů, na ramena se vlnící jasně rusé kadeře, a tento vznešený, hrdě se usmívající obličej komtesky z Montijo, ještě nikdy tak nezářil, jako v tomto okamžení! Mladý princ Camerata, který se posední čas z jakési blahoskloonné přízně komtesčiny těšil, byl jako u vidění v pohledu na krásnou donnu zahloubán. "Slušte tedy, princi můj, pravila jaksi důvěrně a polohlasitě, "zámek zůstal v pozadí lešetí, když jste k donu Olympiovy a k Marquisovi spěchal. V hustině stálo několik kabrioletů. Hleděla jsem k Vám a nepozorovala jsem v prvním okamžení ani několik jezdců, kteří po mém boku mezi stromovým se objevili.—Můj Caballo spatřil však v tom samém okamžení jezdce na bílém koni, který docela na blízku v postranním stromořadí se objevil v průvodu vévody z Morny!; Náhlý pohled na hrdě supícího koně a drahocenné obleky jezdců překvapil mého Caballo, že k neudržení semnou uháněl, a mně ani popřáno nebylo, na jezdci pohled nouti, kteří rovněž tak elegantně oblečeni byli, jako Vy princi,—nemýlím-li se, tedy tamhle ta společnost těchže jezdců k nám klusá!"

Camarata pohledil v tu stranu kam Eugenie hleděla, a vskutku spatřil dva švarné jezdci k nim se blížiti.

"Princ-president a Morny," šeptal Camerata, vsedaje na koň.

Tato čest, která se jí právě dostati měla, těšila komtesku jak se zdálo, pohlíželať potajmu na oba jezdce, kteří se rychle blížili.

Louis Napoleon seděl jako ona na bílém překrásném oři—vévoda zase seděl na vraníku, který nejméně 10.000 franků stál a snad ještě ani zaplacen nebyl.—Z povzdálečí následoval princův miláček podkoní Fleury a jistý Bacciochi, později vrchní komoří v tuilerích, nyní jenerální komisionář princův.

Než však naslouchati budeme hovoru prince s Eugenií, musíme se o tomto Bacciochim zmíniti, který později důležitou úlohu hráti bude, a povýšení do stavu hraběcího s důchodem nejméně 100.000 franků se dočká.

Na ostrově Korsickém žil v r. 1848 u jistého majitele vinic na blízku města Bastia, jistý dobrodruh z Ajacco, rodiště to prvního Napoleona.

Tento dobrodruh skrýval se před svými věřiteli a jmenoval se Bacciochi.

Když se Louis Napoleon stal presidentem vypůjčil sobě od jednoho známého v Bastie několik set franků, odebral se do Paříže a navštívil Louis Napoleona v paláci elysejském, by se mu co strýc představil. Toto předstírané přátelství mělo býti pro něho velmi výhodným, neboť princ, aniž by snad sám na vysvětlení tohoto přátelství věřil, která mimo všeho málo cti mu přinášelo, nicméně nalezl, že Bacciochi jest prohnaný lišák, kterého dobře potřebovati mohl, ačkoliv sotva čísti a psáti dovedl!

Louis Napoleon podržel tohoto Bacciochiho u sebe a uděloval mu rozličných rozkazů důležitých, které vždy k úplné spokojenosti provedl.

Když Bacciochi později do stavu hraběcího povýšen byl, bylo mu strýcem, císařem francouzským, jak Gustav Rasch zprávu podává, rozličných milostí uděleno, přikladně rozmnožení fiakrů o 500 čísel založeni loděnice, předělání přístava v Ajacco v zbrojnici, potom správu lázní ve Vichy a založení nových tratí pro dostavníky pařížské.

Jak tento dobrý strýc tyto výsady využitkovati dovedl, vysvítá nejlépe z ohromného jmění, které někdejší, věřitelí pronásledovaný dlužník,po sobě zanechal. V pověstném procesu milionáře Mire vyšlo na jevo, jak knihy tohoto bankovního domu dokázaly, že vrchnímu komořímu, za prokázané jim služby při stavbě železnic, jeden milion zaplaceno, čili podmazáno bylo! Několik roků před svou smrtí stal se též vrchním intendantem pařížských divadel—aby pro dvůr ty nejhezčí figurantky vyhledal! Co komisionář pro všechno, dokázal v Elysée, v tomto oboru znamenitou zručnost svou.

Bacciochi přivezl s sebou své dítě z Korsiky, které mu služka zahradníkova v Bastia porodila. V Elysée přátil mu tento chlapec šatstvo a koně! vůbec nejnižší práce.

Hrabě Bacciochi ale udělal ze svého oldíče bot, sekretáře úřadu vrchního korzofího, a rytíře čestné legie!

To je malý díl tajností, které nejzávažnější muže v tuilerích hálily!

Též i onen vinař z Bastie přišel jednoho dne do Paříže.—Vrchní komoří udělal z něho vrchního inšpektora pařížských divadel, a onen muž, který hraběti tenkráte peněz na cestu půjčil, advokat Carduccia, stal se presidentem komory v Bastii!

O podkoním a pozdejším velitelem Fleury, promluvíme na jiném místě.

Tito pánové nacházeli se v průvodu prince—presidenta, když k oné mýtině klusal, kde se Eugenie s princem Camerata, kterému toto setkání nebylo milé, nacházela! Tušili snad, že mu připraví osudné následky, co zatím komteska z neočekávaného výsledku se těšila!

Louis Napoleon vyhlížel na svém bílém oři v krásném mysliveckém oděvu velmi příznivě! Mohl se vskutku krásným mužem nazývati—a mimo toho byl první nejmocnější muž v celé Francii, okolnost to, která u Eugenie bez účinku nezůstala.

Princ měl na sobě tmavozelený zlatě vyšívaným výložky vkusně ozdobený kabát, bílé spodky, a vysoké lakované boty.—Na hlavě měl bohatě zlatem zdobeny klobouk maršálka. Pohlížel patrným zalíbením na vnadnou odvážlivou jezdkyni, která mu před chvílí, vinou koně šplašeného tak rychle zmizela.

Morny jel na svém vraníku na polo za princem, na polo vedle něho, a šeptaje mu něco, zdálo se jako by byl jeho zlý rádce—jako Mephisto!

Princ Camerata obrátil svého koně, by složil svou poklonu, jak to dvornost předpisovala—princ president sobě však mladého Španěla ani nevšimnul, nýbrž klusal zrovna ke komtesce, jejíž hrdý, krásný kůň, s pozdviženou hlavou pod svým svůdným bříměm netrpělivě dupal.

Eugenie chopila se s úsměvem otěží—a Louis Napoleon s Mornym se přiblížili.

"Komteska Montijo y Theba," představovala Morny krásnou dívku, která půvabně se poklonila. — —

"Měl jsem o Vás velikou starost, velectěná komtesko! Nebyla jste účastnící našeho honu, an Vás tvrdohlavý kůň divoce unášel?" Na tuto otázku Louis Napoleona pokryl lehký růměnec tvář sličné komtesky, po jejímž boku posledjmenovaný dále mezi stromoví jel— —

"Ovšem, Monseigneur, otěže mi vyklouzly," přiznala se s celou úchvatnou svůdností svého hlasu, klopě při tom svých jasně modrých očí.

"Vévoda z Morny vypravoval nám o Vaší znamenité dovednosti v jízdě koňmo—"

"A já byla tak nešťastna, před Vašimi zraky zrovna opak toho dokázati, Monseigneur! To jsou malé nehody, které mne často potkávají! Laskavosti pana prince Camerata"—Eugenie při těchto slovech pohlédla na stranu, kde jmenovaný dlel, a kterého sobě Napoleon teprv nyní všimnul, děkujíce jeho uctivé pokloně chladným pokynem—"zamezena byla chuť mého Caballo,mne proti vůli mé dále unášeti."—

"Rozmar Vašeho Cabalo dá se vysvětliti tím, že vijaká okouzlující jezkkyně se mu svěřila," pravil Napoleon polohlasitě mezi tím, co zatím Morny prince Camerata do tiché rozprávky zapřísti ' eděl, by svému polobratru příležitost poskytnul, aby s krásnou amazonkou nenuceně baviti se mohl.

Eugenie trpěla, by si jí společník dobře po straně prohlídnouti mohl—neodpověděla na lichotivou poznámku princovu.

"Za kratičkou chvilku dostihneme honební společnost komtesko," pokračoval Louis Napoleon dále, "prokažte mi tu láskavost, Vás později ještě jednou viděti a s Vámi mluviti—směšce honu by nám snadno v tom překážeti mohla, avšak doufám k večeru Vás opět uzříti! Vy však víte má milostivá, že k tomu především třeba Vašeho laskavého svolení"— —

"Budu to za velikou čest považovati, Monsigneur, pak-li mne s Vaši společnosti poctíte," odpověděla Eugenie, když se právě už na volnou pláň před zámkem blížili, kde mnoho pánů a paní, kořmo i v kočárech na příchod Louisa Napoleona čekalo.

"Tedy nashledanou, milostivá komtesko z Montijo," pravil princ, který v tom okamžení vzájemně s komteskou velmi významný pohled vyměnil—věděl nyní, že na krásnou jezdkyni dobrý učinil dojem.

Na shromáždiště se dostavila velmi četná společnost, bylo viděti generála Persigniho, dona Olympio Aguado, pana Carliera, generálové Saint Arnaud, Canrobert, Espinasse, Markýze de Montholona, ku kterým se nyní s Napoleonem, Morny, Fleury, princ Camerata, Baccioch a četní jiní pánové přidržili.

Co zatím Eugenie k elegantnímu povozu své matky se přiblížila, která taktéž honu z povzdálečí přítomna býti chtěla, pozdravovali ostatní uctivě prince presidenta.

Olympio a Markýz nestáli daleko od vozu hraběnky Montijo a viděli Eugenii kolem se ubírati—viděli že jela dříve vedle Napoleona— —

Komteska opětovala jich rytířský pozdrav roztomilým úsměvem—na hrudi Olympiově třpítil se dle spůsobu Španělů diamantový kříž—Eugenie, která na onu noc v tomto okamžení ani nepomýšlela, viděla a poznala třpitící se hvězdy—zdálo se jí jako by zářili ještě jasněji než dříve,—aneb klamal se její zrak v tom okamžení když úprkem kolem nich jela a ona slova s Napoleonem vyměnila?

Myslivecké rohy zavzněly—rozsáhlý les odrazil ozvěnu—smečka psů se objevila a společnost se dala v pochod. Louis Napoleon a Morny byli v čele, kolem nich několik foltmistrů a jistých střelců.

Záhy padly první rány, dva krásný jelenové klesly, zasáhnutí více střelami, na lesní mech.

Nyní se stala společnost hybnější, rozmarnější a hlasitější. Za žertu, střelby a smíchu uhánělo vše po rozličných cestách.

Louis Napoleon ohledl se po svém průvodu—Morny věděl koho jeho zrak hledá—když princ president spatřil Eugenii po boku princo Camerata, pravil tiše k svému polobratru;

"Kdo jest tento Španěl s tím zasmušilým pohledem,—zdá se jako by každému chtěl hrozit, kdo se na jeho donnu podívá?"

"Jest to princ Camerata, žije delší dobu zde v Paříži—pochází ze starého španělského rodu a zdá se býti bohat! Lze ho neustále viděti v salonech hraběnky Montijo," odpověděl Morny.

"Snad se Vám později podaří, odloučiti ho od komtesky, neboť jak se zdá, vnucuje se jí," pravil Napoleon tiše, a poklonil se lehce Olympiovi a Markýzovi, by se nezdálo, že hleděl po komtesce.

Don Aguado, jehož obrovská postava z celé společnosti vynikala, pátral doposud marně po Dolores—kterak se mohl také domnívati, že dcera Cortinova ukryta jest za vysokými zděmi, ústavu doktora Loisona! Též i Valentinovo hledání zůstalo doposud marným namaháním!

Markýz byl však zadumčivý od té doby, co s Olympiem a malým Juanem, kterého jako svého syna vychovával, v Paříži žil—snad se probuzovaly zde bolestné vzpomínky!

Olympio se netázal po příčině jeho naladění, čekal až mu to někdy dobrovolně sdělí.

Princ president nechal oba pány k sobě volati, a doufal že v nich najde volných nástrojů pro své plány.

Průběh honby zaměstnával celou společnost; zvěře padlo hojný počet a všeho druhu, společnost se rozptýlila, stíhaje jednotně zaběhlou zvěř, vše bylo nad míru veselo—Camerata přidružil se k svým známým pánům,tázal se teprv po uplynutí několik hodin po Eugenii, ohlížeje se starostlivě na vše strany— —

Eugenia však nebyla k spatření—

Louis Napoleon viděl as před hodinou, když krásná komteska náhle na postranní cestu zahnula.—Morný, pozorný polobratr, přidružil se již dříve ke Cameratovi, opustil ho však záhy, vida kterak živě s donemu Aguadem se baví.

Princ president však pokývnul svému průvodu by ho nenasledoval, a pustil se cestou za Eugenii, která sobě vypůjčila od jednoho pána ručnici; chtěla vlastní rukou zastřeliti jelena, jemuž na stopu přišla.

Krásná amazonka poskytovala v tomto rozechvění, rozkošný pohled princi.

Chtěla snad princovi poskytnouti příležitost k dostaveníčku, svým náhlým odbočením s hlavní cesty? Chtěla jeho dřívější prosbě vyhověti?

Eugenia v rozhodném okamžení namířila, stiskla—oř se s ní vzepnul—jelen se zdál býti postřelen—princ viděl, kterak ohromný skok učinil, pak klesl a v okamžení se zase vzchopil, vztýčil vysoko hrdou hlavu svou, jako by cestu voliti chtěl, na to se obrátil, sklonil parohy k zemi a jako vzteklý, vrhl se na svou nepřítelkyni.

Při pohledu na zuřivého jelena vzpínal se její kůň, takže druhou ránu ani vypáliti nemohla.

Louis Napoleon viděl hrozící nebezpečí, které krásné jezdkyni hrozilo a kvapil blíže, by jí svou pomocí přispěl. Než-li však mohl na jelena vystřeliti, seskočila komteska půvabně se sedla, a kůň nyní sproštěn řídících otěžů, pádil v divém běhu do lesa—to vše bylo dílo jednoho okamžiku, a než princ přiblížiti se mohl, zahřměla druhá rána z pušky hrdinské krásky, a zuřivý jelen se válel ve své krvi.—Vzchopil se ale ještě jednou a vrhl se na Eugenii, která žádnou jinou zbraň neměla, by se bránila. V tom už stál Napoleon jí po boku by jelenovi dodal svým drahocenným tesákem,—Eugenie klesla lekuutím—avšak nebylo třeba princového přispění, neboť raněný jelen, klesl aby více nepovstal.

Byl to okamžik velkého nebezpečí—

Princ přistoupil nyní ku komtesce, aby jí ruku podal—

"Pro bůh," zvolal starostlivým hlasem, "ublížila jste sobě, moje milostivá!"

"Nikoli, můj princi," odvětila Eugenie s koketním úsměvem, "nebylo to nic jiného, nežli interesantní dobrodružství honební. Jízdecký šat můj, spůsobil mé upadnutí — pohleďněte tamto — mech se barví krví toho zvířete!"

Jste vskutku velmi chrabrá lovkyně, komtesko, dovolte mi, vyjádřiti své nelíčené obdivení! Byl jsem o Vás v největších starostech!"

"Vskutku můj princi, to mne činí hrdou!"

"A Vy jste pohrdala mou pomocí—tak rád bych sobě Váši vděčnosti zasloužil!"

"Dovolte mi však přece vděčnou býti! Myslela jsem, bez všeho přispěuí býti, neboť jsem Vás v dychtivosti své ani dříve nepozorovala—avšak můj Caballo," pokračovala Eugenie, po stromořadí se rozhlížejo, "ten smizel!"

"Oni ho chytí—slyším ho na druhé straně lesní ržáti," ujišťoval Louis Napoleon, vedouci se ruku v ruce s komteskou k nepohnutě zde ležícímu jelenu, "zasloužila jste korunu této štvanice; —pyšné, krásné to zvíře—avšak zvítězila jste ještě jiným spůsobem, aniž byste o tom tnění měla—a snad Vás to ani nezajímá," pravil princ tiše a s takovým tonem, že Eugenie nemohla o významu těch slov v pochybnostech zůstati—

Poklonil se po těchto slovech a políbil jí ruku—

"Činíte mne hrdou a šťastnou, můj princi," vzdychla Eugenie a lehce se začervenala, "což pak by se mne vděčnější dotknouti mohlo, než Vaše pochvala!"

"Přerozkošná," šepotal Louis Napoleon, před junonicky rostlou komteskou stojíce a obdivujíce jí, "tato štvanice mi zůstane nezapomenutelnou, jelikož mi poskytla příležitost Vás, má drahá seznati, a Vám se přiblížiti! Jednu prosbu bych měl krásná komtesko!"

"Mluvte bez obalu — můžete pouze poroučet, můj princi, jsem Vaše poddaná," pravila Eugenie s okouzlujícím úsměvem.

"Vidím ve Vás paní, která nejmocnějším kouzlům velí—tolik krásy, tolik majestátního zjevení, tolik půvabu! Popřejete mi to láskavě Vás v Paříži, v salonech paní hraběnky opět zříti?"

"Váš příchod sloužiti bude matce mé i mně k velké cti!"

"K velké cti—to zní chladně a obřadně, má drahá komtesko!"

"Nuže, abych upřímně řekla, též k potěšení!"

"Přijměte díky za tato vřelá slova, komtes Eugenie! Použiji velmi záhy Vaši dobrotivost, a musím se vyznati, že jste i mne, jakožto chrabrá lovkyně ranila! Nejsou to pouze prázdná slova, nýbrž opravdový výraz citů svých! Slyším někoho se blížiti—nejspíše přilákaly střelné rány můj původ—aneb snad Vás hledá galantní princ španělský?—"

"Princ Camerata, to by bylo vysvětlené," odpověděla komteska v dobrém rozmaru, co zatím na onom místě, kde splašený kůň zmizel, několik jezdců se objevilo, "onen princ je velmi všimavý a pomilování hodný — vskutku jest tomu tak! A v jeho společnosti nachází se Don Agnado a Markýz de Montholon—o, chytili mého Caballo, a domnívají se bezpochyby, že se mi něco stalo!"

Napoleon následoval pohledům Eugenie a viděl tři jezdce, vedoucího uprchlého oře—

Oni tři pánové poznali Eugenii z Montijo a prince presidenta a spatřili pak střeleného jelena, který na mechu ležel.

"Nejkrásnějším činem dnešního dne se může komteska z Montijo honositi," zvolal Louis Napoleon—"chrabrá lovkyně přišla mezi štvanici o svého oře, kterého zde vedete!"

Olympio pozastavil svého běhouna a pohledl na Eugenii a prince—zdálo se jako by byl pohodnul co v právě uplynulé hodině mezi princem a Eugenii se stalo —

Princ Camerata držel otěže bílého a celého zapoceného koně, vyšvihnul se se svého běhouna a vratil vděčně k němu pohlížející komtese udýchaného Caballo nazpět, co zatím lovci k jelenu se blížili, by ho odtáhli, na ono místo, kde se dnešní kořisť shromažďovala.

Eugenia, přijmouc podpornou ruku prince Camerata, vhoupla se lehoučce v sedlo a hleděla nepozorovaně na prince Napoleona, který ani oka s ní a Cameraty nespouštěl—malý španělský princ se zdál, jako by komtesku velice vyznamenával! A toto vyznamenávání vzbudilo Napoleonovu žárlivost, která jeho touhu, komtesce se přiblížiti, ještě více vzbudila. Štvanice byla dokončena a Eugenie z Montijo odnesla beze vší pochybnosti korunnu téhož dne! — —

(Pokračování.)

Kříž na stepi.

(Od Josefa Kořeňovského.)

(Dokončení.)

"Co mám učiniti, otče můj?" tázal jsem se udiven.

"Přečel jsem již hodný kus této země, od břehu až dotud," mluvil živěji. "Pustýť je opravdu, ale přece tu i tam bydlí lidé, živí se a bohatnou křesťané. Jsou tam domy, jsou osady, jsou dosti časté hospůdky; ale na celé té planině není domu božího. Přejdi kříž na kříž step, a nenajdeš nikde ani znamení, že to křesťanská země. Toť zapomínají snad zdejší lidé na jmeno boží. Hleď, můj synu,' dodal, ukazuje na pracující sekáče a odkrývaje hlavu, "dnes je neděle a veliký svátek: — svátek nejsvětějšího tajemství víry naší; dnes máme Nejsvětější Trojice, a ti lidé pracujou, pohvizdujíce si jako v den všední, a zajisté žádný z nich ani se nepožehnal křížem, an mu nic umučení Spasitele nepřipomnělo. Ty's zajisté bohat, synu můj, bydlíš odtud nedaleko; nelituj lichého nákladu a nevelké práce: postav tu kříž na tom místě. Ten budiž bílý a vysoký, aby ho lidé z daleka viděli; ať rozpíná nad zemí blaha ramena, aby jmeno Páně vzrůstalo, aby pocestný měl při čem pokleknouti a pomodliti se, a lid, který se sem hrne k vůli zisku a rozpustilosti, aby věděl, že i na té zemi jest Bůh přítomen."

Poslouchal jsem s uctivostí starce, jehožto tvář se oživila a odkrytě čelo zářilo mysli pobožnou a vznešenou, a proniknut do hlubokosti duše, odpověděl jsem: "Stane se, otče můj, jak poroučíš. Ještě tohoto léta bude tu bílý a vysoký kříž. Koupím zemi tu, aby mi nikdo nebránil doplniti slib ten, který v nábožné tvé ruce skládám."

"Žehnám ti za to, můj synu!" řekl, pozdvihna ruku a blahoslavě mi, ano věř mi, ochotnost tvá nebude bez náhrady. Kdož ví, jakým tě tu Bůh štěstím obdaří, kde chválu jmena jeho rozšiřuješ. Jeď nyní blaze a splň slib svůj."

"Pojď se mnou, dobrý starče!" řekl jsem. "Tam nedaleko je můj povoz, odveze tě za Buh ke mně, a odtamtud odešlu tě do konventu."

"Děkuju ti, synu můj!" odpověděl. "Vycházeje ze svého kláštera, slíbil jsem Bohu, že k hrobu Kristovu i nazpět, kde jen země bude pod nohama mýma, pěšky půjdu. A já chci také slib svůj splnit."

Seskočil jsem s koně, políbil ruku jeho; on mne ještě jednou požehnal a zůstal při svém výroku. Jel jsem zvolna, mysle na tuto událost, a dlouho ještě slyšel jsem ohlas nábožné písně, kterou stařec hlasitě zpíval.

Za měsíc po mém návratu domů stál již kříž. Koupil jsem celý ten kus země, co možná bylo dokola okem postihnouti, a přišel jsem sám, abych vyhledal ukázané mi místo a na něm heslo naší víry zatknul. Tu jsem pobyl tehdáž tři neděle, přivez s sebou toliko dva stany, něco potravy a svého koně. Pobyt ten přinesl mne k tomu, že jsem přišti rok totéž opakoval. Připravil jsem se na to lépe, usadil jsem se pohodlněji i na dálší čas, a tak posloupné rostlo moje kočovisko a oddanost má k němu i mých lidí. Bylo my tu dobře, svobodno, ale krom starce, jehožto celá postava byla tehdáž prorockou, když mi jej byl předpovídal. O! byltě skutečně prorokem, dobrá paní," dodal plukovník, bera ruku třesouci se pohnutím ženitčiny. "Doškal jsem se toho štěstí, jehožto paprsek již tehdáž se mi zaleskl, když jsem vše poprvé byl spatřil. Jeli tomu tak, není-li dobrota vaše obyčejnou zdvořilostí, jestliže tu slza, kterou vidím v oku vašem, vyplynula z hloubi srdce: popřejte mi několik dní, abych se přesvědčil, že mne ten sen neklame, že mne tak sladce nekouzlí."

Kalínecká ničeho neodpověděla, a zastřevši šátečkem tvář, vřele plakala; a plukovník povstal z místa a políbil ruku její polibky.

Teta, která dobře věděla, že se to tím skončí, sama pohnuta řekla: "Zůstaneme, zůstaneme. Ale zanechte ji pane zde tak, aby se upokojila, an se ničeho tak nebojím jako jejího pláče."

Poděkoval se srdečně plukovník dobré paní a odešel pln blaha a naděje.

Několik dní minulo rychle a v rozkoši na procházkách, v důvěrných rozmluvách, u vypravování událostí ze Španělska a z Východu. Teta nechala někdy milence samotny na galerii, a tehdáž brala rozmluva jiný, srdečnější ohrat; tehdáž vylévaly se jejich duše, činily se plány na budoucnost, a když rozčilení bralo vrch, když její ruka byla v jeho dlani, a sličná hlavička spočívala na jeho silném ramenu, tehdáž mlčeli a oči jejich plné slzy obracely se k nebi purpurem západu politému, neb ku kříži, který svítil před nimi v oddálení, jakoby štěstí jejich požehnával.

"Josefo!" řekla posléze jednoho dne teta k zamyšlené Kalínecké, "sedíme tu již šest dní. Střež se, mé dítě; ně je tu pustina a nikdo nás neviděl, ale jazykové lidští i tu nás zastihnou. Pojďme již zejtra. Plukovník ať za námi přijede později do Oděsy; tam sobě podáte ruce je-li v tom již vůle boží."

Kalinecká pohlédla na plukovníka, podala mu obě ruce a odpověděla: "Co dělat, drahá teto, tedy jedme!"

Plukovník mlčel a nižádným slovem se nepíral. Tulil jenom k ústům ruku milenky a v očích její plných lásky hledal potěchy v okamžitém smutku.

Počalo se vše pořádat; zavezen byl pod stan kočár a bryčka. Michal byl ve špatném humoru; neboť mu tu bylo jako v ráji a koně měli výborné žlaby; přec ale věděl, že tu zůstat nemohli. Sebral se tedy zároveň s jinými, a než slunce zašlo,bylo již všecko hotovo, aby ráno vyrazili a step nejpustší za dne ještě přejel.

Již bylo pozdě a hodně temno, a milenci seděli ještě na galerii, jejížto bohaté osvětlení činilo ještě temnější dalekou planinu. Chtěliť co možná nejdéle prodloužiti ten poslední večer, a rozmluva jejich nemohla se vyčerpati. V tom bylo slyšet hrkot kol a dupot koní rychle běžících. Plukovník se zachvěl a tvář jeho zableskla se radostí.

"Co je to?" otázala se Kalinecká.

"Nic, nic, nejdražší paní," odpověděl, a bera ji za ruku a klada na srdce, dodal; "uvidíte hned a snad se diviti nebudete, že srdce moje tak silně bije."

V té chvíli vystoupila ze stínu noci a pouště vážná postava starého řeholníka, a bylo slyšeti hlas jeho pronikavý: "Pochválen budiž Ježíš Kristus!"

"Na věky", odpověděl plukovník, a Kalinecká s počátku udivená, potom ale domysliví se všeho, vrhla se v jeho náručí, položila hlavu svou na jeho prsa a silně plakati počala.

"Patř, můj otče!" mluvil plukovník, "tvé proroctví se vyplnilo. Požehnáš nás, neboť Bůh ve své veliké dobrotě nemohl mi dáti většího štěstí."

"Ano, požehnám, synu můj!" odpověděl stařec. "Kdo Bohu slib splní, toho on nikdy neklame."

* * *

Šest dní na to seděla v Dolovce na pavlanu paní Adamová, při ní starý podkomoří, a rozmlouvali o našich poměrech.

"Co mi to, zlatá paničko, povídáte," řekl podkomoří; "zapomněla jíž zajisté na step i na cestu. Dávno již v Oděse zvolujou na ni Francouzi a Vlaši, kterým ani ve snu nenapadlo, žeby mohla být na hříšné zemi taková andělská společnice. Buďteť paničko pokojna, zejtra dostaneme bezpochyby pasaž."

Když byl toto mluvil, vrazil do dvora jezdec na uhřátém a vyhčaném koni od silného něho. Byl to kozák se sivým již vrkočem, s jiskřícíma se očima, s osmahlou a zaprášenou z cesty tváří. S beranní čapky vysel mu pytlík, na plecech měl lehkou burku,spod které vykukoval selodynový kontušik. Když se byl zastavil před pavilonem, seskočil s koně, poklonil se a odevzdal paní Adamové veliký zapečetěný balík.

"Od koho je to, můj milý?" otázala se.

"Jen čtěte, a dovíte se!" odpověděl, usmívaje se Semen—byltě to on, kdož by ho nepoznal?

"Od Josefy!" zvolala paní Adamová, mrštivši okem na obálku.

"A vidíte, paničko zlatá, povídal jsem, že paní přijde. Ale raštoť čtěte na hlas."

Rozpečetila třesouci se rukou od radosti a básně, a čtla tato slova:

"Nejdražší má, jediná tetičko! Jsem zdráva a šťastna; ale do Oděsy již nepojedu. Srdce Tvé to tušilo, že na té cestě, kterou's mne pro zdraví poslala, najdu zdraví, nalezu radost, najdu to všecko, co země může dáti milujícímu srdci. Mám muže, drahá má tetičko, jakého jen sny mohly vykouzlit, aneb Tvá láska ke mně a modlitby Tvé u Boha mi vyprosit. Domyslíš se, že to není nikdo jiný než plukovník; že je to ten, jehož jsem milovala celou duši již tehdáž, když jste Vy na nic ani nepomyslili, co se v srdci mém stalo, jaké v něm světlo zableskl o."

"Neníli pravda, paničko . . . o ten můj andílek . . ." přetrhl další čtení podkomoří, utíraje si slzu s očí. "Věděltě jsem, co za tím vězelo. Ale hezky si přisphla."

"Nevytrhujte mne, pane podkomoří!"

"Poslouchám, poslouchám paničko!"

"Ale mějte se, dobrá má tetičko," čtla dále paní Adamová, "Tvé mateřské srdce uhodlo jistě a požehnalo mou cestu, neboť jinak snad bych nebyla tak šťastná! Muž můj bděl nademnou stále, až jsem o tom nevěděla, a ten poctivý kozák, věrný náš sluha a přítel, který mne k místu doprovázel, kde se určení vyplnilo, kde pod křížem, který muž můj před čtyrmi lety na té stepi postavil, požehnal sňatek náš včera nábožný kněz, jenž vracejo se ze Svaté Země, na tomto místě mého potkal a ten svatý znak víry vystavěti mu kázal . . . Ale sama nevím, co píšu; tak je hlava má plna myšlének, tak srdce plno nevyslovitelné blaženosti, tak oči plné slzí. Přečti, drahá tetičko, přiložený tuto denníček, který jsem pro Tebe od příchodu svého na step psala, a ten Ti vysvětlí lépe, čemu z listu neporozumíš. Nyní Ti toliko povím, že ještě zůstaneme v našem táboře do konce července samotni, v planině bez mezí, pod nebem bez mezí a s láskou bez mezí. A pak přijedeme k Tobě, jediná má tetičko! abys to požehnání, které mi nyní v duchu dává, opětovala nad hlavou u nohu Tvých klečící šťastné Bedůnky Josefy Kořecké."

Paní Adamová plakala radostí, a popkomoří, jenž pořád slzy měl v očích, zvolal, povstana; "Pak jim věřme, paničko! Zdá se to být outlé jak pavučina, chvěje se to větrem: jak ale se zamiluje celým srdcem, tu je silna a zdráva, a ani mořských lázní již nepotřebuje. Ale já povídal, že to tak dopadne."

Když byli přečtli denníček z plného srdce psaný, v němž všecky ty události byly, které my již známe; když paní Adamová, podavši ruku poctivému Semenovi, kázala starati se o něho jako nejmilejšího hosta, zavolat podkomoří svého sloužícího a dával mu rozkazy na nejtřejší cestu.

"Kam pak se pustíte tak rychle, pane podkomoří!"

"Na step, paničko zlatá! Nevydržím to, musím je tam vidět, obejmout a požehnat svého andílka. Kdo má sedm křížů na ádech nesmí odkládat o takovou veliku radosti. Do konce července je pro mne příliš dlouho."

* * *

Ale v té chvíli dříve se naši manželé za ruce a hledíce si v oči, šli ku kříži na stepi. Oba byli červená, zdráví a šťastni; on byl vesel, smíšen se cvilem, který by byl nyní síd celý k prosbu přivinul. Místo to bylo pro ně ráj jen na zemi; neboť v každém jejím náhodí, kde důvěřující srdce a pokorné hlavy stýkají se pod ten symbol utrpení a lásky, tam z krátkého utrpení a velké lásky vykvétá štěstí a mír!

Zas něco nového!

v

LINCOLN NEB.

Frank Vosyka & James Otradovec

zakoupili český hostinec,

odporučují se krajanům svým, kteří do Lincoln přijedou, by se na ně obrátili, neb s ochotností obslouženy budou.

Nejlepší Lager a Moravy všeho druhu a výborné doutníky vždy po ruce.

S úctou zvou všechny krajany své Frank Vosyka a James Otradovec

(27 337) LINCOLN NEB.

Od $5 do $20 [illegible]

Ayer's SARSAPARILLA

[illegible]

HALL'S VEGETABLE SICILIAN HAIR RENEWER

(OBNOVOVATEL VLASŮ.)

[illegible]

R. P. HALL & CO., Nashua, N. H.

Do Chicago.

Spisování Čechů chicagských započalo od 7. listopadu 1875 a bude se spisovat až do 15. ledna 1876. Proč jsou žádáni naši krajané by udali svá jména, kde se zrodili a kdy přijeli do Ameriky. Neobávejte se svoje jmena udat.

Dle uzavření "Čtenářského Sboru" bude kniha ta vydána na jaro 1876.

Znamenám se s dotou jmenem sboru Jiří Šindelář, taj.

Padoucí nemoc hojí se zdarma!

[illegible]

ZDARMA!

Jediná výtečná jíž tisíc pro ně jest zaplacena [illegible]